

Η αναγκαιότητα της πνευματικής πατρότητας.

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους.

Όταν κατά καιρούς βγαίνουν στην επιφάνεια αρρωστημένες κατά-στάσεις πνευματικής πατρότητας, όπως γεροντισμού, δημιουργία οπαδών, συναισθηματικές προσκολλήσεις και άλλες, ξεπροβάλλουν και κάποιοι, ένεκα άγνοιας ή ιδιοτέλειας ή φθόνου, που απορρίπτουν τη σχέση πνευματικού πατέρα και πνευματικών παιδιών, κατηγορώντας ως υπεύθυνους τους πνευματικούς πατέρες. Είναι όπως να απορρίπτουν την ιατρική ένεκα ανίκανων ή εκμεταλλευτών ιατρών.

Η Ορθόδοξη Παράδοσή μας γνωρίζει πνευματικούς πατέρες και πνευματικές μητέρες που, έχοντας την πληροφορία από το άγιο Πνεύμα, αναλαμβάνουν τη διακονία αυτή μέσα στην Εκκλησία. Μπορεί να είναι κληρικοί, μοναχοί ή ακόμα και λαϊκοί. Μπορεί να ταυτίζεται με το μυστήριο της εξομολόγησης (αν είναι κληρικοί) μπορεί και όχι. Σίγουρα, όμως, η εξομολόγηση, ως μυστήριο με ακολουθία και ευχή, την τελεί μόνο ο εντεταλμένος από τον Επίσκοπο κληρικός. Η πνευματική πατρότητα έχει ως βάση την καθοδήγηση, με την έννοια κυρίως της πνευματικής γέννας ως σχέσης. Γι' αυτό λέει ο Απόστολος Παύλος: «Και αν ακόμα έχετε χιλιάδες δασκάλους στη ζωή σας με

το Χριστό, δεν έχετε πολλούς πατέρες αλλά μόνο ένα. Στη σωτήρια οικονομία του Ιησού Χριστού, εγώ σαν πατέρας σάς γέννησα με το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Σας ζητώ λοιπόν να μου μοιάσετε» (Α΄ Κορ.4, 15-16).

Ο π. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης αναφέρει τα εξής: «Το μέσο, με το οποίο μπορεί να γεννά ο πατήρ, δεν είναι ούτε η ζωή του ούτε η θέλησίς του ούτε η αγιότητά του· είναι ένα και μοναδικό: ο λόγος».[1] Το χάρισμα του λόγου μέσα στην Εκκλησία, όχι ως κήρυγμα και διδασκαλία αλλά ως μέσον πνευματικής αναγέννησης, κυρίως σε προσωπικό επίπεδο, έχει πόνο, ώστε ο Απόστολος Παύλος γράφοντας στους Γαλάτες να τους λέει: «Παιδιά μου, για σας πάλι περνώ τους πόνους της γέννας, ώσπου να διαμορφωθεί μέσα σας ο Χριστός» (Γαλ. 4,19).

Με αυτή τη βάση, γιατί είναι καταδικαστέα κάθε εκδήλωση αγάπης, σεβασμού, συμπόρευσης των πνευματικών παιδιών προς τον πνευματικό τους πατέρα; Τους φυσικούς μας γονείς δεν θα πρέπει να τους φροντίζουμε και να βοηθούμε στις όποιες ανάγκες τους; Ασφαλώς είναι υπερβολή να κάνουμε και να μεγαλώνουμε παιδιά «για να μας φροντίζουν». Πολύ περισσότερο χρειάζεται η ωριμότητα του πνευματικού πατέρα, ώστε να μην χρησιμοποιεί το χάρισμα προς ίδιον όφελος. Όπως, και να μπορεί να χειρίζεται την ανωριμότητα των πνευματικών του παιδιών που θέλουν να προσκολλούνται και να εξαρτούνται. Η διάκριση, που η προσευχή, η αγάπη και η ταπείνωση θα φέρουν ως καρπόν της Χάριτος του Θεού, θα προφυλάξει από ακρότητες.

Τις όποιες παρεκτροπές, που τυχόν παρατηρούνται σ' αυτό το σημαντικό διακόνημα της Εκκλησίας, ο Επίσκοπος της περιοχής έχει την ευθύνη να επισημάνει και να διορθώσει. Η απόκρυψή τους «για να μην αναστατώνεται ο κόσμος και του δημιουργούν προβλήματα», συνεχίζει το καρκίνωμα στο σώμα της Εκκλησίας που, βέβαια, κάποια στιγμή θα φέρει τον πνευματικό θάνατο στους ανθρώπους.

Η επίκληση «των ευχών των αγίων πατέρων ημών» για να ελεηθούμε και σωθούμε, δείχνει πόσο σημαντική είναι η πνευματική πατρότητα. Αν στην Εκκλησία οι ιερείς ονομάζονται πατέρες, είναι γιατί έχουν πνευματικά παιδιά. Η τυχόν «στεριότητα» κάποιων κληρικών θα πρέπει να προβληματίσει κι

όχι να καταργήσει το θεσμό που γίνεται μέσο για να γνωρίσουν οι άνθρωποι το ζώντα Θεό ως Πατέρα και να ζήσουν όντως.

[1]Χαρισματική οδός, Εκδ. Ίνδικτος, Αθήναι 2009, 6.212.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>